

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania L.W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu
o składki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 28 kwietnia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu z dnia 14 listopada 2024 r., sygn. akt III AUa 286/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 14 listopada 2024 r., III AUa 286/23, oddalił apelację odwołującego się L.W. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z 23 stycznia 2023 r., VII U 632/22, oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Wałbrzychu z 28 czerwca 2022 r. ustalającej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne odwołującego się jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą za okresy od listopada 2003 r. do czerwca 2016 r.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł odwołujący się. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułował w jego ocenie istotne zagadnienia prawne: a/ czy w świetle dyspozycji przepisów art. 47 ust. 3c ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

(jednolity tekst: Dz.U. 2026 r., poz. 199 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) skarżący miał obowiązek przechowywania dokumentacji rozliczeniowej dłużej niż 5 lat oraz czy wobec tego wymóg ZUS wobec tego przepisu mógł domagać się dokonania korekty dokumentacji w 2023 r. tj. po upływie 5 letniego okresu; b/ czy w świetle art. 48d ustawy systemowej płatnik ma obowiązek składania korekty dokumentów rozliczeniowych po upływie 5 lat, a jeżeli tak to na jakiej podstawie; c/ w jakim okresie w świetle art. 48b ustawy systemowej ZUS może żądać od płatnika złożenia dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi określonych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych za dane okresy, skoro sam posiada pełną dokumentację, oraz może dokonać korekty deklaracji z urzędu to czy w tej sytuacji ma prawo żądać ich od płatnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Wniosek ten powinien zawierać profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06).

Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (istotne zagadnienie prawne), sformułował trzy pytania, jednak nie przedstawił żadnego wywodu prawnego do nich nawiązującego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r.,

III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Sformułowane przez skarżącego problemy prawne, przedstawiane jako zagadnienia prawne, nie mają przymiotu istotnych zagadnień prawnych i nie budzą poważnych wątpliwości w zakresie wykładni wskazanych przepisów prawnych. W ocenie Sądu Najwyższego sformułowane zagadnienia prawne nie dotyczą faktycznych problemów o charakterze ogólnym, a jedynie sprowadzają się do dokonania oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy i uzyskania tejże oceny korzystnej dla odwołującego się.

Przedstawione problemy prawne mają charakter oczywisty i są możliwe do rozstrzygnięcia na podstawie już istniejącego orzecznictwa. Dodatkowo wskazać należy, że nie wywołują one jakichkolwiek rozbieżności w orzecznictwie. Nie towarzyszy im bowiem jakakolwiek argumentacja o charakterze jurydycznym, której konsekwencją byłyby sformułowane w tym wniosku pytania, nazwane przez skarżącego zagadnieniami prawnymi. Brak jest także wyjaśnienia potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni wymienionych w tym wniosku przepisów prawa materialnego. Tym samym autor skargi nie podejmuje w ogóle próby wykazania, że sformułowane przez niego wątpliwości, stanowią istotne zagadnienia prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Niewystarczające jest zaś samo sformułowanie zagadnienia prawnego bez przedstawienia odpowiedniego wyводу prawnego służącego wykazaniu, że zagadnienie to rzeczywiście występuje i wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008 r. I CZ 11/2008 LexPolonica nr 2028011 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r. II UK 311/2009). Już tylko z tej przyczyny wniosek skarżącego nie zasługuje zatem na uwzględnienie, zatem omawianie sformułowanych zagadnień Sąd Najwyższy uznał za zbędne.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

